

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel LXV. ZATURDAG den 5den MEI 1877. No. 18.

Uit het Publicatie-Blad No. 12, 1877.

PROCLAMATIE

wegens de overgave van het Bestuur over de kolonie Curaçao *door den Gouverneur H. F. G. WAGNER aan den Gouverneur H. B. KIP.*

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

HERMAN FRANÇOIS GERARDUS WAGNER,

Brengt ter kennis van het algemeen,

dat het den Koning by Hoogstdeszelfs besluit van den 8 February 1877 No. 15, behaagd heeft hem op daartoe gedaan verzoek op de meest eervolle wyze te ontheffen van de betrekking van Gouverneur van *Curaçao*, en dat het bestuur op heden door hem zal worden overgegeven aan den Heer H. B. KIP, die by 's Konings besluit van dezelfde dagteekening No. 16 benoemd is tot zynen opvolger.

Met dankbetuiging voor de medewerking en ondersteuning van zoo vele zyden ondervonden besluit hy zyn bestuur met de vurige bede voor het heil en den bloei dezer Kolonie en de hoop dat hare ingezetenen spoedig zich in voorspoed en welvaart zullen mogen verheugen.

En zal deze in het Publicatie-blad dezer kolonie worden geplaatst.

Gedaan te Curaçao den 1 Mei 1877.

H. F. G. WAGNER.

Uit het Publicatie-Blad No. 13, 1877.

PROCLAMATIE

wegens de overname van het Bestuur over de kolonie Curaçao *door den Gouverneur H. B. KIP van den Gouverneur H. F. G. WAGNER.*

DE GOUVERNEUR van Curaçao,

HENDRIK BERNARDUS KIP,

Brengt ter kennis van het algemeen,

dat het den Koning by Hoogstdeszelfs besluit van den 8 February 1877 No. 16 behaagd heeft, hem te benoemen tot Gouverneur van *Curaçao* en dat hy dat ambt, overeenkomstig de bepaling van art. 15 van het Regerings Reglement voor deze Kolonie, in eene zitting van den Kolonialen Raad, door overlegging van een afschrift zyner acte van benoeming en van het proces-verbaal zyner eedsaflegging op heden heeft aanvaard.

Doordrongen van het groote gewigt van de pligten aan het ambt van Gouverneur verbonden zal het zyn streven zyn, om door een trouwe en naauwgezette vervulling dier pligten den bloei en de welvaart dezer Kolonie naar zyn beste vermogen te bevorderen, en roept hy met vertrouwen de medewerking en ondersteuning in van allen die hem de uitvoering van zyn taak gemakkelyk kunnen maken.

En zal deze in het Publicatie-blad dezer kolonie worden geplaatst.

Gedaan te Curaçao den 1 Mei 1877.

H. B. KIP.

STATISTIEK.

In het voorlaatst nummer van dit blad zyn de opgaven van den "Burgerlyken Stand der kolonie Curaçao over het jaar 1876" opgenomen. Wy willen heden eenige beschouwingen daarop leveren.

De vermeerdering eener bevolking is in den regel een verblydend verschynsel. Algemeen wordt de stelling aangenomen dat de bevolking door de hoeveelheid middelen van bestaan begrensd wordt. Aanvankelyk door Malthus verkondigd, vond die stelling bestryders; later heeft men echter ingezien dat zy op goede gronden rust. De gevolgen echter welke Malthus van zyne stelling wilde afleiden, bleken spoedig verkeerd te zyn, en hy zag dit weinige jaren na de uitgave zyner werken zelf in.

In eene beschouwing van de leer van Malthus te treden ligt buiten onze bedoeling; dit zou ook in een courantartikel niet passen. Maar ofschoon geen wetenschappelyk betoog willende schryven, kan men moeijelyk over den Bevolkingsstaat van een land het een en ander melden zonder dat een en ander aan het stelsel van Malthus te toetsen.

De bevolking wordt begrensd door de hoeveelheid middelen van bestaan; dus waar de bevolking toeneemt, zyn ook de middelen van bestaan toegenomen.

Hoe vreemd dit ook moge klinken, vooral wanneer men zulks zegt van ons eiland over het afgeloopen jaar, zal het toch werkelyk zoo en niet anders wezen. Oogenschynlyk zyn de middelen van bestaan hier gedurende het afgeloopen jaar eer af- dan toegenomen. Laten wy echter onderzoeken of zulks wel het geval is geweest.

Ofschoon wy ten volle beamen dat niets zoo dikwyls gelogenstraft wordt als de théoriën, kunnen wy moeijelyk deze of gene bewering voor waar aannemen alleen omdat daaruit de ongegrondheid eener théorie zou blyken. Ontkennen en verwerpen is een gemakkelyke taak, en daarom worden er zoovelen gevonden, die maar eenvoudig zeggen. "Het kan niet zoo zyn." Vraagt hun waarom? Zy antwoorden U, omdat het zoo niet kan zyn.

De handel kwynde, er heerschte groote droogte in het afgeloopen jaar. Hoe kunnen dan de middelen van bestaan niet afgenomen zyn?

In ons artikel "Aan het einde van den weg" waarin wy eene beschouwing leverden van het jaar 1876 in zyne betrekking tot het eiland onzer inwoning, hingen wy een somber tafereel op van den algemeenen toestand van Curaçao over dat jaar. Maar wy verzuimden niet naast die donkere schaduwen de enkele lichtpunten op te noemen die men daarop ontwaren kon. Onder deze gaven wy eene eerste plaats aan de goedkoopte der levensmiddelen, eene omstandigheid die tot natuurlyk gevolg moest hebben dat de mindere bevolking geen gebrek gedurende dat jaar geleden heeft. Buitendien, het resultaat over een enkel jaar zou nimmer voldoende zyn om aan de théorie hare waarde te ontnemen.

Enkele klassen, vooral de meer gegoede standen, hebben in het afgeloopen jaar groote verliezen geleden. Als een gevolg van den verminderden handel, zyn de huurpryzen lager geworden, waardoor de inkomsten der grondeigenaars ingekrompen zyn. De eigenaars der groote plantages hebben ook zware verliezen geleden tengevolge van de aanhoudende droogte.

Dus: In het afgeloopen jaar is de algemeene rykdom der kolonie wel verminderd; maar dit staat geenszins gelyk met vermindering van de middelen van bestaan, en slechts deze omstandigheid oefent een beperkenden invloed uit op de vermeerdering der bevolking des lands.

Buitendien. De verliezen in 1876 troffen slechts de meer gegoede standen. Deze dragen niet in dezelfde mate by tot de vermeerdering der bevolking als de mindere standen, en voor het overgroote gedeelte van dezen waren de 2 laatst afgeloopene jaren geen exceptioneel slechte jaren, althans niet in die mate slecht dat er van vermindering van middelen van bestaan sprake zyn kan, en veel minder om op de vermeerdering der bevolking een beperkenden invloed te kunnen uitoefenen.

De vermeerdering der bevolking in de geheele kolonie in 1876 beliep 2,23 op de 100 inwoners.

Op de honderd inwoners werden in het afgeloopen jaar geboren:

op het eiland Curaçao 4,17
" " " Bonaire........ 3,49
" " " Aruba......... 3,49
" " " St. Martin N. G. 3,80
" " " St. Eustatius ... 2,28
" " " Saba 2,85

Op de honderd inwoners stierven er in 1876:

op het eiland Curaçao 1,82
" " " Bonaire........ 0,99
" " " Aruba......... 0,99
" " " St. Martin N. G. 1,99
" " " St. Eustatius ... 1,09
" " " Saba 1,70

Weshalve de bevolking toegenomen is:

op het eiland Curaçao met 2,35
" " " Bonaire met 2,50
" " " Aruba " 2,50
" " " St. Martin N. G. met 1,81
" " " St. Eustatius met ... 1,19
" " " Saba met 1,15
} per cent.

zynde deze cyfers de verschillen tusschen geboorte en sterfte op elk der eilanden.

Eene vermeerdering der bevolking op zoo groote schaal als op de vier eerstgenoemde eilanden zou men te vergeefs in Europa zoeken. St. Eustatius en Saba zouden daar onder de meest bevoorregte plaatsen gerangschikt worden.

De aanwas der bevolking in Nederland beloopt jaarlyks 1 ten honderd, waaruit men berekent dat de bevolking in 69 jaar zich verdubbelt.

Naar dien maatstaf zou de bevolking van ons eiland zich in 30 jaren verdubbelen. Die van Bonaire en Aruba in 28 jaren, van St. Martin N. G. in 38, St. Eustatius in 59 en Saba in 60 jaren.

In Rusland en Schotland, de meest bevoorregte landen van Europa wat de aanwas der bevolking aangaat, verdubbelt zich de bevolking in 50 jaren, terwyl in Frankryk, dat aan het einde van de lyst komt, daartoe niet minder dan 198 jaren vereischt worden.

Wanneer wy verder de statistieke opgaven van de verschillende eilanden der kolonie met die der Europeesche Staten vergelyken, dan hebben wy een reden te meer om de vermeerdering onzer bevolking een verblydend verschynsel te heeten. De aanwas der bevolking is niet zoozeer te danken aan het groote getal geboorten als aan de weinige sterfte.

In de in dit opzigt meest bevoorregte landen van Europa, Zweden en Noorwegen, sterven 1,90 van de 100 inwoners jaarlyks. In de geheele kolonie is slechts op St. Martin N. G. het sterfte-cyfer ietwat grooter, terwyl dit cyfer op Bonaire en Aruba zeer weinig boven de helft van dat dier meest bevoorregte Europeesche landen is. In Nederland beloopt dit cyfer 2,54 op de 100 inwoners.

Dit verblydend verschynsel is aan twee hoofdoorzaken te danken. In de eerste plaats het klimaat. Ofschoon de warmte hare groote ongerieven heeft, is het zeker dat een temperatuur die niet aan groote afwisselingen van warmte en koude onderhevig is, den mensch in het algemeen, en vooral de kinderen, minder blootstelt aan die *acute* aandoeningen en ontstekingen van de long, die in Europa zooveel slagtoffers elk jaar eischen. Ten andere, de mindere armoede. In Amerika over het algemeen, in de West Indiën in het byzonder, kent men niet wat armoede is, in alle gevallen niet die ellende, welke vooral in de groote steden haren zetel heeft. Van hier dat er in deze streken onder de pasgeborenen weinige sterfte heerscht. De moeder, hoe arm ook, heeft het altyd in hare magt haar kind te verzorgen en te voeden. Die groote ellende die haar dwingt het kind te verlaten om in haar eigen kost te kunnen voorzien, bestaat hier niet.

Onder de mindere klassen, vooral in de buitendistricten, wordt het kerkelyk huwelyk, zonder voorafgaand burgerlyk huwelyk, nog voltrokken. Hoe strafbaar de geestelyke die zoodanige huwelyken inzegent ook zy, hoe in stryd met onze wetgeving dit gebruik ook wezen moge, het heeft zyn goede zyde. De man onderhoudt zyn kroost. Wat hy verdient wordt gedeeltelyk voor vrouw en kinderen bestemd. Ware de geheele zorg voor de kinderen aan de moeders overgelaten, de sterfte onder de kinderen zou grooter zyn dan wat zy nu is. Voor den zuigeling kan de moeder zonder bystand van den man zorgen, maar waar er reeds acht of tien kinderen zyn, allen nog te jong om zelve wat te verdienen, kan de arbeid van de moeder alleen niet toereikend wezen om in al de behoeften van het gezin, hoe gering deze ook zyn mogen, te kunnen voorzien.

In *drooge jaren* derft de mindere man zyne betrekkelyke welvaart. Maar door zyn arbeid kan hy wel in zyne geringe behoeften voorzien. Het leven in de buitendistricten, waar veel dat in de stad gekocht moet worden, om niet te krygen is, waar men woning, brandhout, water en zooveel meer vry heeft, kost toch zoo weinig!

In overbevolkte landen is de voortdurende aangroeijing der bevolking in den regel een groot kwaad. De bestaanmiddelen, hoewel rekbaar, kunnen moeijelyk gelyken tred houden met de vermenigvuldigde ontwikkeling der bevolking. Op plaatsen als de eilanden die onze kolonie uitmaken, waar men nog door den eenen of anderen arbeid het striktnoodige wel verdienen kan, is de ontwikkeling van de bevolking gelyk wy hiervoren hebben aangetoond een verblydend verschynsel voor het tegenwoordige, terwyl er in dien aanwas geen reden van bezorgdheid voor de toekomst te ontdekken is.

De vermeerdering van bevolking zal hier eene vermeerdering van bestaanmiddelen te weeg brengen. Aan handenarbeid zal altyd behoefte wezen, vooral omdat de voortbrengselen hier van dien aard zyn dat er moeijelyk ondernemers zullen gevonden worden om door machines dien arbeid te laten verrigten. De nyverheid is hier, om het maar zoo te zeggen, nog in de luijers; achteruitgaan kan zy moeijelyk; en daarom zal elke stap op het eene of andere veld, nieuwe bronnen van bestaanmiddelen openen.

J.

VERGADERING
VAN DEN
KOLONIALEN RAAD

op Dingsdag den 8 Mei 1877, des voormiddags ten half elf ure,

tot opening
van den Kolonialen Raad.

Namens den Voorzitter,
De Gouvernements Secretaris,
Griffier van den Kolonialen Raad,
W. B. MELLINK.

BEKENDMAKING.

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 4 Mei 1877.

BY Gouvernements besluiten dd. 13 en 28 April jl. Nis. 173 en 201 is voor het loopend jaar 1877 een Schuttersraad benoemd, bestaande uit:

den Kapitein *W. T. Chapman*,
„ 1en. Luitenant *T. van Leeuwen*,
„ 2en. „ *C. D. Meijer*,
„ Sergeant-Majoor *L. Kranwinkel*.
„ Sergeant *J. H. Pietersz*,
„ Korporaal *M. Lansberg*, en
„ Schutter *C. Pelan Maduro*.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 4 Mei 1877.

BY Gouvernements besluit dd. 21 April jl., N°. 184 is:

1°. de Heer *F. A. Brouwer*, Griffier by den Raad van Justitie en by het Kantongeregt op *St. Eustatius* benoemd tot Ontvanger, tevens Officier van Justitie by den Raad van Justitie en Ambtenaar van het Openbaar Ministerie by het Kantongeregt op dat eiland;

2°. de Heer *T. N. C. Pandt*, voorloopig belast met de waarneming der betrekking van Griffier by den Raad van Justitie en het Kantongeregt, tevens belast met de functiën van Notaris, Hypotheekbewaarder en Adjunct-Yker op *St. Eustatius*.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 4 Mei 1877.

BY Gouvernements Besluit dd. 24 April jl. No. 193 is aan den Heer *G. W. F. Hellmund*, op zyn verzoek, eervol ontslag verleend als Kapitein by het Korps Volontairs alhier, onder dankbetuiging voor de diensten door hem als zoodanig bewezen.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 4 Mei 1877.

BY Gouvernements Besluit dd. 26 April jl. No.197 is de 1ste Luit. by de Stedelyke Schuttery *J. P. Eskildsen* op zyn verzoek, eervol ontheven van de verdere waarneming der betrekking van Officier van Wapening en Kleeding by de Schuttery alhier, en met die waarneming belast de 2de Luitenant by gezegd Korps *A. J. C. Krafft*.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 4 Mei 1877.

BY Gouvernements besluit dd. 30 April jl. No. 202 is de met ingang van 1 Mei 1877 eervol ontslagen Administrateur van Financien in deze kolonie de Heer *C. S. Gorsira*, in afwachting van 's Konings beslissing nopens de definitieve vervulling van dat ambt, tydelyk met de waarneming daarvan belast.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 4 Mei 1877.

BY Gouvernements besluit dd. 30 April jl. No. 203 is aan den Heer *Pieter Gorsira CSz.*, Commies-Boekhouder ter Administratie van Financien en Secretaris by de Directie van de Gouvernements Bank, op daartoe gedaan verzoek, met ingang van 1 Mei 1877, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend, onder dankbetuiging voor de door hem aan den Lande bewezen diensten en met behoud van aanspraak op pensioen.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

GOUVERNEMENTS SECRETARIE.

Curaçao den 4 Mei 1877.

BY Gouvernements besluit dd. 30 April jl. No. 204 is de met ingang van den 1 Mei 1877 eervol ontslagen Commies-Boekhouder ter Administratie van Financien en Secretaris by de Directie van de Gouvernements Bank, de Heer *Pieter Gorsira CSz.*, in afwachting van de definitieve vervulling van dat ambt, tydelyk met de waarneming daarvan belast.

De Gouvernements Secretaris,
W. B. MELLINK.

Administratie van Financien.

Gouvernements Wissels.

OP aanstaanden Dingsdag, den 8 dezer zullen door het Gouvernement dezer kolonie verkocht worden Wissels op het Ministerie van Kolonien, ten bedrage van *Dertig Duizend Gulden* (*f* 30,000), betaalbaar *dertig dagen nazigt* en af te geven onder dagteekening van den 15n. dezer, zullende:

— het aanbod van agios, als gebruikelyk, in decimalen met geheele centen te berekenen, worden aangenomen.

— de hoegrootheid der wissels, naar verkiezing van de belanghebbenden, worden bepaald, echter voor geen minder bedrag dan van *Vyftig Gulden* (*f* 50) en met geene andere breuk dan van *Vyf Gulden* (*f* 5).

Die daarin gading hebben gelieven zich ter Administratie van Financien met beslotene biljetten van inschryving, — waarin *geene voorwaarden* gesteld moeten worden — te vervoegen op bovengemelden datum, uiterlyk tot en met het vallen van het middagschot.

De belanghebbenden worden geïnformeerd dat ordonnantien ten laste van de koloniale kas in voldoening der bedragen van de wissels zullen worden aangenomen en worden verzocht om by de opening der biljetten tegenwoordig te zyn of wel zich te doen vertegenwoordigen.

Curaçao den 4 Mei 1877.

De waarn. Administrateur van Financiën,
GORSIRA.

DE Pakket (Engelsche mail) vertrekt op *Maandag, den 7 dezer* de brievenzakken zullen op dien dag *des namiddags om twee ure precies* gesloten en *na dien tyd geene brieven meer aangenomen worden.*

Curaçao den 4 Mei 1877.

De Commis belast met de Post-directie,
J. F. K. VAN EPS.

Lyst van de ter Postery alhier liggende brieven, aangebragt gedurende de laatste acht dagen.

Pablo Castillo, R. A. Correa, Elias M. Curiel, Helene Lubbe in care of Dr. Esteva, J. M. Gonzales & Co., Viuda de A. F. Hart, James John Lawson, Jacob L. Maduro, H. L. Penha, José Pinedo, James D. Pradel, Felipe Goico Quinones, José Aniceto Serrano, B. Salcedo, J. E. van der Meulen.

Curaçao den 4 Mei 1877.

De Commis belast met de Post-directie,
J. F. K. VAN EPS.

MR. E. I. VAN LIER en familie maken by deze aan hunne vrienden bekend dat zy verhuisd zyn naar Scharlo, Huis No. 32, schuins tegenover *St. Jago*.

Curaçao den 24 April 1877.

COLEGIO COLONIAL.

DE directie van deze inrichting maakt hierby aan Ouders en Voogden bekend, dat zy op den 1en dezer eene klasse voor meisjes geopend heeft, waarin onder de leiding van den Heer *J. H. A. Quast*, dagelyks van 8 tot 9 ure 's morgens onderwys in de Hollandsche taal gegeven wordt.

De prys voor het bywonen van deze klasse is *f* 2.— per maand of *f* 6.— per kwartaal.

De prys van *f* 2.— wordt betaald door de leerlingen, die, behalve de lessen in de andere vakken, waarin het onderwys in 't Colegio verdeeld is, ook nog de lessen in het Hollandsch bywonen.

Behalve het Spaansch hebben, by voorbeeld, de leerlingen der eerste afdeeling het recht, om één der overige drie talen, welke in 't Colegio onderwezen worden, te leeren: deze kan de Hollandsche taal zyn. Die der tweede afdeeling hebben recht op twee der gemelde talen: ook hieronder kan het Hollandsch begrepen zyn; in geen van beide gevallen wordt het vastgestelde schoolgeld verhoogd.

Curaçao den 2en Mei 1877.

De Directeur,
JOSE R. HENRIQUEZ.

AGENCE CONSULAIRE DE FRANCE
á CURAÇAO.

LE soussigné, ayant été autorisé par S. E. Monsieur le Ministre des Affaires Etrangères, à remplacer feu son Père, en son absence, dans son poste d'Agent Consulaire de France à Curaçao, continuera à gérer cette Agence Consulaire jusqu'à la nomination d'un nouveau Titulaire.

Curaçao, le 4 Mai 1877.

Pour cause de décès
de l'Agent Consulaire de France,
Le Gérant,
JULES BLASINI.

BEKENDMAKING.

DE Societeit "de Gezelligheid" zal hare gewone jaarlyksche algemeene Vergadering houden, op a. s. Maandag, den 14en dezer, des avonds ten acht ure.

Curaçao den 4en Mei 1877.

Namens het Bestuur,
De Secretaris,
E. H. S. BENNEBROEK FORBES.

DE ondergeteekende maakt hierby het publiek bekend, dat hy van heden af zyn oudsten zoon *A. W. C. A. van Son*, geassocieerd heeft by zyne boekbindery en dat voortaan de firma zal zyn *H. J. van Son & Zoon.*

Curaçao den 20 April 1877.

H. J. VAN SON.

TE KOOP
by S. E. L. MADURO & SONS,
WP. PLANKEN.

DE VENTA

LA mui hermoseada, mui cómoda para una larga familia i mui espaciosa CASA N°. 184, situada en Pietermaai en un parajo donde reina el aire mas puro que se puede apetecer.

Contiene OCHO CASITAS de alquiler que dan una renta de *f* 30.50 mensual ademas de la casa de habitacion.

Ocúrrase al que subscribe

H. A. DE LIMA.

By SPROCK & Co.

per de laatste Stoomboot ontvangen:

Beste 1e. kw. Crushed Witte Suiker in vaten @ 50 en 100 kilos; Id. in broodjes van 3 kilos; (tevens voor handen Beste Pto. Rico Bruine Suiker.) Vruchten op Syrop en op eigen Sap in fleschen en blikken; Arrowroot en Sago in blikken van 7, 2 en ½ kilo; Rozynen en Krenten; Vygen, Olyven en Pickles, Jams, diverse soorten fijne Beschuitjes in blikken.

Kouzen en Sokken voor Heeren en Dames, Meisjes en Jongens.
Manilla Touw, Dividivi Zakken.
Yzeren Kruiwagens.

Dienstbeurt als Bestuurder
by de Spaar- en Beleenbank.
Zaturdag den 5 Mei 1877.
De Heer J. J. Naar.

CURAÇAO.

Vaartuigen in- en uitgeklaard in de laatste acht dagen.

INGEKLAARD.—*April.*

27 ned. bark Silphide, 5 t., Hoche, Bonaire.
28 „ schr. Francisca, 5 t., Piar, Bonaire.
30 duits. stoomb. Lotharingia, 955 t., Tischbein, St. Thomas.
ned. bark Iduna, 6 t., Booi, Bonaire.
„ „ Zuhé, 2 t., de Groot, Bonaire.
„ schr. Neveri, 51 t., de Veylder, Jamaica.
ven. bark San Pedro, 17 t., Nicolaas, Pto-Cabello.

Mei.

1 „ schr. Elvira, 66 t., Guerra, Pto. Cab.
ned. bark Joven Annette, 5t., Nancy, Bonaire.
„ „ Silania, 7 t., Gäerste, Aruba.
eng. stoomb. Edith Godden, 350 t., Baker, St. Kitts.
hayt. schr. Jeune Marie, 50 t., Duval Jeune, Jacmel.
2 ned. bark Flora, 4 t., de Brot, Bonaire.

UITGEKLAARD.—*April.*

27 ned. schr. Carmelita, Croes.
28 „ „ Francisca, Piar.
„ bark het Lak, Pietersz.
„ „ Vesta, Torbed.
ven. „ Carmelita, Cambero.
30 duit. stoomb. Lotharingia, Tischbein.
am. schr. Bouquet, Foulkner.

Mei.

1 ned. bark Zubé, de Groot.
„ „ Iduna, Booi.
ven. „ Porteña, Rodriguez.
ned. „ Silphide, Hoche.
„ „ Joven Annette, Nancy.
3 „ „ Industrie, Booi.
„ „ Silania, Gäerste.
ven. „ San Pedro, Nicolaas.

AANGEKOMEN: Zondag, den 29 April, van St. Thomas, het Stoomschip van de H. A. S. M. *Lotharingia*, Kapitein *Tischbein*, met de brievenmalen van Europa en de West-Indiën, en is den volgenden dag naar Pto. Cabello vertrokken. Passagiers van Europa: de HoogEdel Gestrenge Heer *H. B. Kip*, benoemd Gouverneur van Curaçao, en familie, en de Heer *G. Gomez Casseres*. Passagiers naar Europa: de Heer *J. A. Jones* en Mejufvrouw *H. Leyba*. Lading van Europa 523 kisten, balen, enz. koopmanschappen;

Donderdag, den 3, van New York, de Amerikaansche schoonerbrik *Thetis*, kapitein *Spalckhaver*.

Zondag omstreeks twee ure des namiddags kwam de nieuw benoemde Gouverneur dezer kolonie, de HoogEdel Gestrenge Heer H. B. KIP, alhier aan. Eene talryke menigte was, niettegenstaande de brandende hitte, aan de Waterzyde van de Willemstad en Overzyde te zamen gekomen om ZHEG. al dadelyk by zyne aankomst een blyk van belangstelling te geven. De haven was als bedekt met ponten vol belangstellenden. Toen de *Lotharingia* de forten voorby stoomde hief het muziek-korps van het Garnizoen een welkomsgroet aan den nieuwen landvoogd aan, terwyl door het Garnizoen de militaire eerbewyzen werden volbragt. Onmiddelyk daarop begaf zich de aftredende Gouverneur, de HoogEdel Gestrenge Heer WAGNER, vergezeld van ZHEG.'s Adjudant en den Stations-Kommandant alhier, aan boord van de *Lotharingia* om zynen opvolger naar het Gouvernementshuis te begeleiden. Op het plein werd de stoet opgewacht door de leden van den Raad van Bestuur en den Gouvernements Secretaris, en by het aan wal stappen werd een saluut van elf schoten gedaan en deed het muziekkorps zich wederom hooren.

Ter Gouvernements-huize aangekomen werden door den Heer WAGNER de aanwezige autoriteiten aan zynen opvolger voorgesteld.

Dingsdag den 1sten Mei was bepaald voor de plegtige Zitting van den Kolonialen Raad, waarin de Heer KIP het Bestuur der kolonie zou aanvaarden. Reeds vroeg in den morgen zag men overal toebereidselen voor de viering van dien dag.

Zoodra de deuren der Raadzaal geopend waren stroomde eene talryke menigte naar binnen om getuige te zyn van hetgeen zou geschieden; de gereserveerde tribunes waren allen bezet zoowel door civiele als militaire autoriteiten.

Ten 11½ ure schaarde zich het Garnizoen onder bevel van den Kapitein Kommandant J. W. O. VAN DYCK in slagorde voor het Raadhuis en ten half twaalf opende de Onder-Voorzitter van den Raad, Mr. J. O. H. RAMAER de plegtige Zitting. Door ZEGA. werd eene Commissie van drie leden, de Heeren A. JESURUN DZ., Mr. J. P. SMEELE en G. A. B. HELLMUND benoemd om den Gouverneur in- en uitgeleide te doen.

By het verschynen van den HoogEdel Gestrengen Heer KIP, vergezeld van ZHEG's adjudant, het lid van den Raad van Bestuur B. JESURUN JR., en den Gouvernements-Secretaris, werd door het muziekkorps het *Wien Neerlands bloed* aangeheven en deed het Garnizoen de gebruikelyke eerbewyzen.

Daarop leidde de Commissie, ZHEG. de Vergaderzaal binnen en nam ZHEG. den Gouverneurs zetel in.

Ingevolge de bepaling van art. 15 van het Regerings Reglement wordt daarop door den optredenden Gouverneur overgelegd zyne akte van benoeming, zoomede de akte zyner eedsaflegging in handen van Z. M. de Koning. Beide stukken worden door den Griffier voorgelezen.

De onder-Voorzitter wenscht ZHEG. namens den Kolonialen Raad geluk met zyne benoeming, drukt de hoop uit dat zyn bestuur voor Curaçao gelukkig moge zyn en zegt hem de medewerking van den Raad toe tot bevordering van de belangen der Kolonie.

De Gouverneur zynen dank betuigende voor de ontvangen gelukwenschen, zegt dat de kolonie Curaçao hem niet onbekend is, dat hy in vroegere jaren als officier van Zr. Ms. Zeemagt hier geweest is en Curaçao heeft leeren liefhebben, dat hy steeds met belangstelling de lotgevallen der kolonie heeft nagegaan en belooft zyne beste pogingen aantewenden om hare belangen bevorderlyk te zyn, waartoe hy op de medewerking van de leden van dezen Raad vertrouwt. Onder het uitspreken der woorden "en hiermede verklaar ik het Bestuur der kolonie Curaçao te hebben aanvaard", wordt door het muziekkorps een muziekstuk uitgevoerd, terwyl een saluut van elf schoten den volke verkondigt dat een nieuwe landvoogd is opgetreden.

De Gouverneur benoemt eene Commissie, de Heeren G. A. B. Hellmund en Mr. G. R. Palm, om den Gouvernements Secretaris te vergezellen by het doen der voorgeschreven afkondigingen der Proclamatie van ZHEG's aanvaarding van het Bestuur.

De Commissie verlaat met den Secretaris de vergaderzaal en daarin teruggekeerd deelt zy mede dat aan de bepalingen der wet voldaan is.

De Gouverneur verklaart de Vergadering gesloten en vergezeld van de Commissie verlaat ZHEG. de vergaderzaal.

Na afloop der zitting was er audientie ten Gouvernements huize; de civiele en militaire autoriteiten, ambtenaren, commissiën en ingezetenen die gekomen waren om ZHEG. hunne opwachting te maken, werden allerminzaamst door hem ontvangen. Allen begaven zich daarna by den Oud-Gouverneur, die zich in een der andere zalen van het Gouvernements-huis bevond, om hem hun afscheidsgroet te brengen.

Den nieuwen landvoogd wenschen wy van harte geluk met de aanvaarding van het Bestuur. Die aanvaarding geschiedt onder moeijelyke omstandigheden. Dat het hem gegeven zy die omstandigheden te boven te komen, dat zyne regering voorspoedig zy, dat de kolonie onder zyn bestuur in welvaart toeneme, en dat ook in huiselyken kring gezondheid en welzyn hem beschoren mogen zyn!

Den afgetreden landvoogd roepen wy een hartelyk vaarwel toe. Moeijelyk, zeer moeijelyk was zyn bestuur, maar door voorzigtigheid en beleid heeft hy zonder stooten door de klippen weten heen te varen. Was het hem niet gegeven by het nederleggen van het Bestuur de kolonie in bloei en welvaart achter te laten, niet aan hem de schuld. De Curaçaosche bevolking zal het getuigen, en hy heeft de zelfvoldoening het te weten, hy heeft naar eed en pligt alles gedaan wat in 's menschen vermogen is om de belangen der hem toevertrouwde kolonie te behartigen. Een wanklank mogt zich hier of daar tegen zyn bestuur hebben doen hooren, de beste bestuurders kunnen het niet een ieder naar den zin maken.

Dat de Heer Wagner en familie een voorspoedige reis naar het Moederland hebben en hy te midden van zyn gezin vele jaren het genot moge smaken dat het bewustzyn wel gewerkt te hebben verschaft! Na volbragten arbeid is het goed rusten.

Laatste berigten uit Europa.

RUSLAND HEEFT AAN TURKYE DEN OORLOG VERKLAARD. De Russische troepen zyn reeds de grenzen overgetrokken.

Men had lang gehoopt dat de oorlog zou kunnen worden voorkomen. Conferentie, protocol, alles was te vergeefs. De oorlog, die al zooveel jaren broeide, kon niet langer teruggehouden worden. Turkye verdedigde zyne onafhankelykheid op de Conferentie, verwierp later het protocol. Rusland heeft de zaken zoodanig weten te leiden dat het welligt tegen zich geen andere mogendheid zal hebben dan Turkye.

Ofschoon Rusland eene grootere troepenmagt dan Turkye te velde kan brengen, en zyne financiën in een veel beteren toestand zyn dan die van Turkye, heeft Turkye het voordeel dat de oorlog niet dan op zyn grondgebied gevoerd kan worden. De aanvaller heeft in dit geval een moeijelyker werk dan de aangevallene, vooral daar deze door de Balkans beschermd wordt. De Mahomedaansche bevolking laat zich ligt door dweepzucht opwinden, en verkrygt hierdoor een groot weerstandsvermogen. Dit alles zag Rusland in, en daarom heeft het zoo lang gedraald met de verklaring van den oorlog. Naar alle waarschynlykheid zou de Russische regering tot dien stap niet overgegaan zyn, zoo zy daartoe niet gedwongen was door het Panslavisme. Een groot gedeelte van de bevolking verkeert in een opgewonden toestand sedert den opstand van Bosnië, Servië en Montenegro. De moord door de Turksche hulptroepen in Bulgarye gepleegd deed de sympathie der Russische bevolking voor de Christenen in de Turksche provinciën nog meer toenemen. De Russische Regering moedigde aanvankelyk de panslavistische beweging aan, en is toen zy zich sterk ontwikkelde, niet in de mogelykheid geweest haar te bedwingen. Van hier naar alle waarschynlykheid, de oorlogsverklaring. Het zou moeijelyk wezen zich heden, op de bloote tyding dat de oorlog verklaard is, een denkbeeld te vormen van de gevolgen daarvan. Zooveel is echter zeker dat deze oorlog geheel Europa in een toestand van groote spanning brengt.

Reeds zien wy dat Graaf van Moltke in eene rede in den Ryksdag op de verhooging van het budget van oorlog heeft aangedrongen, als reden voor de noodzakelykheid van dezen maatregel opgevende dat Frankryk groote oorlogs-toebereidselen maakt, en "*dat de tyden onzeker zyn.*"

Zoover men uit de laatste telegrammen kan afleiden zal de oorlog gelocaliseerd blyven. In de zitting van het huis der Lords heeft Lord Derby verklaard dat noch Frankryk noch Oostenryk van Engeland de handhaving van het Paryzer verdrag eischen.

Toch heeft Lord Derby gemeend op die verklaring, nog vóór het uitbreken van den oorlog afgelegd, te moeten laten volgen dat Engeland wel zal weten de Engelsche belangen te beschermen.

De Kwestie tusschen Venezuela en de V. S. van Noord-Amerika.—In een der jongste nummers van de *Evening Post*, een New-Yorksch dagblad, komt de volgende telegraphische dépêche uit Washington voor, onder datum 11 April:

"De President heeft tot nog toe geen tyd gehad om zyne aandacht te wyden aan de handeling van het Venezuelaansch Gouvernement, dat aan den Amerikaanschen zaakgelastigde Mr. Russell zyn paspoort gegeven, en hem uit het land gezonden heeft.

"De zaak werd echter in diplomatieke kringen herhaaldelyk besproken, en de algemeene opinie is, dat de Regering der V. S. zich door die handeling gekrenkt gevoelt en alle diplomatieke betrekking met Venezuela afbreken zal, terzelfder tyd den Venezuelaanschen zaakgelastigde zyn paspoort toezendende.

"De handeling van het Venezuelaansch Gouvernement wordt in officieele kringen als een daad van oorlog beschouwd, en men gelooft dat zy als zoodanig door al de vreemde natiën zal worden opgenomen.

"Men vermoedt dat Mr. Russell tot een ander gezantschap in Zuid Amerika zal worden benoemd."

Uit Nederlandsche Couranten.

— Den 21sten Maart is te Amsterdam eene vergadering gehouden der *Vereeniging voor Suriname*, onder voorzitterschap van mr. J. W. Tydeman, die in een korte rede uiteenzette, waarom vroegere commissoriale en individueele bemoeiingen voor het welzyn van Suriname schipbreuk leden en aantoonde, dat naar dit doel door eene nationale beweging moet worden gestreefd, niet alleen door belanghebbenden, maar ook door belangstellenden gesteund. De vereeniging teldt reeds 134 leden, waarvan 74 te Amsterdam, en de Voorzitter gaf een overzicht van het ziekteproces, dat de kolonie Suriname ondermynt (o. a. in *de Gids* door den heer Heldring, in *de Economist* door den heer Cohen Stuart geschetst). De onzekerheid of al dan niet tot de slaven-emancipatie zou worden overgegaan werkte nadeelig en vele kapitalen werden aan de kolonie onttrokken. In 1861 kwam de emancipatie tot stand, in een wetsontwerp, waarin het voor de kolonie noodlottige amendement van Bosse werd opgenomen. Het voorbeeld van Demerary werd verwaarloosd, energieke maatregelen daar genomen, werden verzuimd. De Surinaamsche immigratiemaatschappy hield niet lang stand en na vergeefsche pogingen by de regeering, om de immigratie te bevorderen, kwam eindelyk in 1872 het koelicontract met Engeland tot stand, doch weder op grondslagen, waarby de door de ondervinding geleerde noodzakelykheid niet werd gevolgd. Andere oorzaken vermeerderden het verval, dralen in velerlei opzicht, het nemen van halve maatregelen die afdoende hadden moeten zyn, moesten daartoe wel leiden. De suikerproductie is gedaald tot 9 à 10 millioen KG., koffie- en katoenproductie heeft nagenoeg opgehouden alleen de cacaoteelt heeft eenige vlucht genomen. Jaarlyks kost Suriname aan den Staat 5 á 6 ton, ja zelfs meer, doordien geen maatregelen zyn genomen tot bevordering van de vermeerdering der productie. Onderscheidene gevolgen van dat verval werden door den spreker geschetst. Dringende behoefte aan opbeuring en herstel bestaat. Dat door deze opbeuring en dit herstel Suriname zou kunnen worden een tweede Java, zooals dikwerf wordt beweerd, werd nu door den Voorzitter in het licht gesteld, maar er ontbreken arbeiders, kapitaal, goede wetten en wellicht ook een goed bestuur. De kolonie zal, even goed als Demerary, dat er naast ligt, tot bloei kunnen geraken, als met zedelyke en stoffelyke middelen de welvaart der kolonie wordt bevorderd.

Een immigratiefonds met hulp der Regeering is noodig; goede wetten dienen de verbinding tusschen arbeiders en werkgevers te regelen; centraal-suikerfabrieken, het uitgeven van gronden in huur onder verplichting van bebouwing met een bepaalde cultuur, verbetering der stoomvaart met Nederland en op de rivieren, telegraphische gemeenschap, verbetering van het onderwys en van het belastingstelsel, een intelligent bestuur, materieele en moreele hulp zyn noodzakelyk, om niet een kolonie, die alle vereischten bezit om tot bloei te kunen geraken, willens en wetens te doen ten onder gaan. Wat beleid, wat wanbeheer vermogen, is in de verschillende koloniën van West-Indië waar te nemen. In de eerste plaats is een afdoend onderzoek naar den toestand van Suriname noodig. Of het der Regeering, den Staten-Generaal aan energie ontbreekt? Wellicht. Maar ook aan belangstelling by de natie ontbreekt het. Deze vereeniging tracht die op te wekken. Zy heeft reeds rechtspersoonlykheid, de statuten zyn openbaar gemaakt, de medewerking is door een begin niet onbelangryk en vele blyken van waardeering zyn van geachte zyde ontvangen. Aanmerkelyk kan van de vaderlandsche belangstelling getuigenis worden afgelegd.

Namens de Maatschappy van Nyverheid deelde de heer G. J. Versteeg der vergadering mede dat dit lichaam de vereeniging spoedig zal steunen en de middelen onderzoekt die daartoe zullen kunnen leiden, en dat het gaarne *f* 500 wil bydragen en de groote gouden medaille beschikbaar wil stellen om van een bevoegd man, die naar de kolonie zou moeten worden gezonden, in een rapport de resultaten van een dergelyk onderzoek omtrent den toestand van Suriname te verkrygen.

Tot leden van het bestuur der vereeniging werden benoemd de heeren: B. Heldring te Amsterdam, mr. A. Heemskerk te 's-Hage, dr. A. Vrolik, oud-minister, te 's-Hage, E. F. L. Möllinge te Maastricht en T. J. Eyken Sluyters te Arnhem. De secretaris zal door het bestuur worden benoemd. Het voorloopig comité had verzocht voor de benoeming van definitieve bestuursleden niet in aanmerking te komen.

— Aan het ministerie van binnenl. zaken van Frankryk is een zeer belangryke staat opgemaakt van de schade, gedurende den jongsten oorlog geleden en de vergoeding daarvoor verleend. Meer dan een millioen personen, in 34 departementen woonachtig, hebben schadevergoeding ontvangen. Het verlies met inbegrip van de 200 millioen fr. welke Parys als oorlogsbelasting moest betalen, klimt tot een bedrag van 886,957,755 fr. De oorlogscontributiën en geldelyke straffen, door de Duitsche legerkorpsen opgelegd, bedragen, met inbegrip der bovengenoemde som door Parys betaald, 229,996,629 fr. De requisitiën aan levensmiddelen enz., waarvoor bewyzen zyn afgeleverd, klimmen tot een som van 134,107,747 fr. De uitgaven voor inkwartiering en onderhoud der troepen bedragen 101,809,814 fr. en het verlies door plundering, brand, veldslagen, bezetting 392,-611,839 fr. De grootste schade leden de departementen Seine-et-Marne, Seine en Seine-et-Oise. De kosten moeten nog worden opgemaakt van de kleeding, de uitrusting, de soldy der in de departementen mobiel gemaakte nationale garde, der vrykorpsen, der inrichting van het instructiekamp, van de departementale batterijen artillerie, van den aankoop en den aanmaak van wapenen en amunitie, van de verdedigingswerken, van de soldatengraven, enz. Eerst als dit bekend is, weet men — en dan nog slechts ten naasten by — de grootte van de geldelyke offers, welke de oorlog Frankryk gekost heeft en nog wel van de geldelyke offers alleen.

— De politieke toestand in Frankryk is lang zoo kalm niet als hy zich vertoont, of als de republikeinsche party wenscht. Er hangt iets in de lucht, dat onrust baart. Er loopen weer allerlei geruchten rond betreffende wyzigingen in het ministerie. Men spreekt van het aftreden van den minister van openbare werken, zeggende dat deze niet tegen zyn taak is opgewassen, en wyst reeds als zyn opvolger de heeren Krantz of Freycinet aan. Maar ook wordt verteld, dat Jules Simon "om redenen van gezondheid" heengaan zal. Waarschynlyk is dit gerucht niet veel meer dan een proefballon. Doch opmerking verdient in elk geval, dat het orgaan van Gambetta uiteenzet, hoe onzinnig het zou wezen indien Simon niet in de Kamer der Afgevaardigden zyn steunpunt zocht, maar by een onzekere meerderheid in den Senaat. Men schynt het gerucht niet te onzinnig te achten, om er geen woord aan te verspillen.

— Maarschalk Canrobert was ernstig ongesteld, doch toonde de laatste dagen eenige beterschap.

— Het aantal ridders van het legioen van eer bedraagt niet minder dan ruim 57,000. Daarvan behooren 36,000 leden tot den militairen stand, namelyk 41 grootkruizen, 185 grootofficieren, 932 commandeurs, 4823 officieren en 30,039 ridders.

— Eenige Bonapartistische bladen deelen mede, dat de jonge Napoleon, thans meerderjarig geworden, zich niet meer vergenoegen zal met platonisch te regeeren, maar persoonlyk de leiding zyner zaken, de verdediging zyner rechten, in handen nemen zal.

— De commissie, belast met het onderzoek van het voorstel des heeren Laisant (vermindering van den militairen diensttyd tot 3 jaar), heeft een belangryke beslissing genomen. Zy heeft tegen den zin van den heer Laisant met 6 tegen 3 stemmen de instelling der éénjarige vrywilligers behouden, vooral op grond van de meening van Thiers, dat men niet te veel schudden moest aan een gebouw, zoo kort geleden (1872) opgericht.

— Op 18 Maart, den jaardag der Commune, zyn in Frankryk maar zeer weinig feestmaaltyden gehouden. Sommige pogingen daartoe werden door de politie verydeld. Het dagblad *le Radical* (het orgaan van de Rochefort) is van oordeel, dat de lieden, die zoo in het uiten hunner feestvreugde belemmerd zyn, tegen den prefect van politie en den minister van binnenlandsche zaken een actie wegens schadevergoeding moeten instellen. De redactie van het blad betreurt het, aan de uitnoodiging der uitgeweken communisten te Londen geen gevolg te hebben kunnen geven en geeft als hare meenig te kennen, dat men in Frankryk wel den naam van de republiek, maar niet de zaak zelve heeft. Dergelyke taal vormt een scherpe tegenstelling met de kalmte en het gezond verstand door de groote meerderheid der republikeinsche party sinds langen tyd betoond.

— Den 22 Maart heeft in het Elysée de plechtige uitreiking van den kardinaalsbarret aan den aartsbisschop van Lyon plaats gehad. Mac-Mahon gaf in zyn toespraak de hoop te kennen, dat de nieuw benoemde kardinaal voortgaan zou de heilige zaak van den godsdienst te verdedigen, zonder ooit de belangen van het vaderland uit het oog te verliezen.

— De *Union* deelt mede, dat de inteekeningen voor de katholieke universiteit te Parys tot een bedrag van 1,645,598 fr. zyn geklommen. De bydragen voor de Kerk van het Heilige Hart op den Mont Martre bedragen 3,405,845 fr. Er is voor deze laatste 18 millioen fr. noodig.

— De bisschop van Gap is van de lyst geschrapt der stichters van de Katholieke Universiteit te Lyon. Waarschynlyk om zyn vryzinnige herderlyke brieven tegen de uitspattingen der Ultramontaansche pers.

— De bisschop van Poitiers betreurt in een herderlyk schryven aan de geloovigen zyner diocese, die tot den burgerstand en de hoogere klassen behooren, dat zy hun kinderen niet aan den geestelyken stand wyden, zoodat de kerk genoodzaakt is hare dienaren byna uitsluitend uit de plattelandsbevolking te werven.

— In de week na Paschen zullen "de Katholieke comité's te Parys hun zesde algemeene vergadering houden om te spreken over de openbare gebeden, de Pieterspenning, geschenken aan den Paus en bedevaarten naar Rome by gelegenheid van het priesterlyk jubilé van Pius IX, de zondagsviering, aalmoezeniers by het leger, katholieke universiteiten en scholen, de pers en de propaganda, "de katholieke staathuishoudkunde," kerkelyke kunst en kerkelyke kunstscholen, de wettelyke positie der godsdienstige genootschappen, het religieuse vraagstuk in het Oosten.

— Er bestaat plan Toulon te versterken. Men wil de reede afsluiten door een dam, die voor het binnenloopen van schepen slechts een 400 meter breeden ingang heeft en gemakkelyk door torpedo's kan worden afgesloten.

— Alexandre Dumas is benoemd tot directeur (voor drie maanden) van de Académie Française, en zal nu, volgens gebruik, by de uitreiking der pryzen de redevoering over "les prix de vertu" moeten houden.

Fonds "Frederik der Nederlanden"

opgerigt door de Loge "de Vergenoeging" te Curaçao.

HET Bestuur heeft de eer ter kennisse van belanghebbenden te brengen dat het zich als volgt geconstitueerd heeft:

M. P. Curiel, president.
S. M. Lansberg, vice president.
Mr. Eduard I. van Lier, Secretaris.
Lucien L. Kranwinkel, penningmeester.
A. W. Neuman Fz., G. C. de Pool en Johannis E. Pierre, } Commissarissen.

Vertrouwende op de medewerking van allen die wenschen onderwys en beschaving te bevorderen begint het hare taak in de hoop verdere ondersteuning te zullen vinden.

Het Bureau van het Fonds zal gevestigd zyn ten kantore van Mr. Eduard I. van Lier in de Willemstad alhier, alwaar het Bestuur bereid is alle inlichtingen, welke van invloed kunnen zyn om het doel voor oogen gesteld bevorderlyk te zyn, te geven en ook te ontvangen.

Het Bestuur heeft tot Bode aangesteld den Heer W. Kerkhof, die belast is met het innen der contributien.

Allen welke reeds tot het fonds hebben bygedragen hartelyken dank betuigende zal het Bestuur steeds bereid zyn verdere giften en bydragen te ontvangen.

Curaçao den 10den April 1877.

Namens het Bestuur,
EDUARD I. VAN LIER,
Secretaris.

WAARSCHUWING.

DE ondergeteekende, op de plantagie *Sta. Barbara* veel overlast ondervindende van wilde katten, konynen en roofvogels, die hem tevens groote schade veroorzaken, zal van af aanstaanden Maandag den 27sten dezer op die dieren met scherp laten schieten, tot welk einde al de gronden van die plantagie, als jagtterrein zullen gebezigd worden.

Hy waarschuwt dan ook een ieder om op die gronden niet te komen dan langs den gebaanden weg, zoomede om te zorgen dat hun vee, klein of groot, zich niet op die gronden begeven.

Curaçao 21 February 1877.
JOHN GODDEN.

Gedrukt by C. J. & A. W. NEUMAN Fz.

INGEZONDEN.

LA VERDAD.

"Ecos de la Cordillera" alpina, no de la andina, son, segun la opinion pública, los que repercute esta vez en Curazao "El Imparcial" No. 310. Ecos inspirados por una mala voluntad tan gratuita como *conocida* y arrancados á duo, por manos tambien *extrañas*, al destemplado laud de las pasiones.

Doloroso es que aquellos á quienes allá brindamos una franca y cordial hospitalidad, olviden así sus deberes de mediadores y neutrales, apropiándose ajenos asuntos, y que prefieran dividir y sembrar odios entre pueblos hermanos, incitando mezquinas rivalidades lugareñas, á los sabios consejos de la prudencia, únicos que pueden restablecer la armonía y allanar las dificultades que se pretende remover. Nosotros no aconsejaremos á nuestros compatriotas, siguiendo esa tortuosa senda y confundiendo la generalidad con lamentables excepciones, que nieguen la consideracion y respeto de costumbre al extranjero; pero sí los alertaremos sobre esa enemiga que le han jurado á aquella tan importante como combatida seccion de la vecina República, no solo varias de sus hermanas y ciertas Administraciones Nacionales, sino muchos de sus huéspedes y tambien, ahora, algunos curazoleños que, olvidando las terribles lecciones de la experiencia y las importantes relaciones mercantiles que, mas que con la Cordillera, ligan á esta Isla con Maracaibo, prohijan y dan "el calor de su franca hospitalidad", y aun de sus simpatias y esperanzas, á cuestion que no han acertado á resolver veinte ó mas congresos, sobre la cual ningunos antecedentes tienen y que acaso llegue á sus oidos por vez primera. No así debe ceder la circunspeccion del periodista á influencias y simpatias personales.

Provocados á una discusion inoportuna y sin objeto aquí, vamos á ocuparnos del asunto, mas que con la pretension de influir en una cuestion que debe estar resuelta, con el propósito de rechazar ofensas inmerecidas y destruir cargos injustos. Y seremos imparciales, porque casi tanto como zulianos somos trujillanos. Y diremos la Verdad; pues si el Sr. ó los Sres. articulistas tienen miedo á sus resplandores, ó no les conviene decirla, mas apegados á su interes particular que á los públicos intereses que aparentan defender; si ellos deprimen é inculpan á los que no son mas que víctimas por temor á los poderosos victimarios; si silencian los nombres de estos y solo recuerdan el de alguno para encomiarlo y halagar su vanidad, en pro del logro de sus esperanzas, nosotros la presentaremos desnuda, que por pensar, hablar y proceder siempre con entera libertad, nos hallamos hace mucho tiempo fuera de la Patria.

Las diferencias de Trujillo con Maracaibo son tan antiguas como el provincialismo de algunos, mui pocos en verdad, de sus hijos. Las de la Cordillera con el Zulia son mas recientes y datan solo de los malos gobernantes que este ha tenido en sus últimos años, los cuales han sido siempre sostenidos por los Altos Poderes Nacionales.

Las primeras tuvieron por objetivo despojar á Maracaibo de La Ceiba y de algunos otros puntos del interior del Lago; y al fin lo consiguieron del Gobierno de la República. Partió, pues, de Trujillo la primera exaccion, que fué basada en la especiosa razon de *límites naturales*, no obstante haber sido por muchos años la Ciudad de Gibraltar, en esa costa, la Capital de la provincia y dejar á esta en posesion del resto, que en rigurosa lógica debió perder tambien, como igualmente y por la misma razon de *límites naturales*, deberia perder Venezuela la Ciudad de Maracaibo y todo su litoral.

De nada le ha servido ni le sirve á Trujillo esa adquisicion y desde entónces corre desalado tras una nueva ilusion: la de hacer de sus fáciles conquistas puertos habilitados; y allá se encaminan las segundas, por la vía de las quejas en materia de impuestos.

Naturales son las pretensiones de la Cordillera á su independencia y engrandecimiento; natural es tambien la oposicion del Zulia, que teme ver surgir de sus propios mutilados miembros los enemigos de su preponderancia marítima y mercantil; empero ámbos yerran, porque mientras la naturaleza no cambie la faz de la tierra, Maracaibo será la escala obligada de la Cordillera y la obtencion por esta de la habilitacion de sus puertos, no pasará de la satisfaccion de un vano orgullo.

La habilitacion para la importacion es punto menos que imposible, porque, fuera de las razones que mas adelante aduciremos, no bastaria todo un ejército para celar las extensas costas, todas accesibles al contrabando, de San Cárlos al fondo del Lago, ni los productos de esas aduanas serian suficientes á cubrir tan enormes gastos; gastos y peligros que evita la de Maracaibo, haciendo aquellas innecesarias.

La habilitacion para la exportacion, que yá sola, yá en conjunto con aquella se ha pretendido varias veces, seria ilusoria y nula, destituidos como se hallan esos Estados de *toda* marina, totalmente tambien sin marinos ni hombres hábiles para ello; con solo malas y bajas radas que no permiten fondear sino á enorme distancia de tierra y donde han encontrado su tumba los pocos vapores que han navegado el Lago; sin poblaciones ni edificios en una costa pestífera ni á sus inmediaciones y sin la posibilidad tampoco de fundarlas, por que á la insalubridad de su clima se debe el abandono y completa ruina de esa misma Gibraltar, que fué emporio de riqueza y gran centro de poblacion. Para la administracion de esas mismas aduanas que le dieron y hoi tiene, se ha visto obligada la Cordillera á recurrir á maracaiberos casi siempre, porque ninguno de sus hijos puede soportar los rigores de la fiebre; y aquellos mismos de ordinario han salido de allí á morir. Dependiente en absoluto su comercio del comercio de Maracaibo, tiene que dar sus frutos á este en cambio de las mercaderias y dinero que de él recibe; frutos que, despues de atravesar largos y fragosos caminos, deben aderezarse y reempacarse de nuevo convenientemente, dividirse por colores y clases etc. etc.; y mal podria el segundo ir á fabricar almacenes, establecer agencias y radicar dependientes para esas operaciones, en lugares tan mortíferos, cuando tan comodamente y sin peligros los puede recibir y arreglar en sus propias casas.

La habilitacion para el cabotaje, que despues de haber sido negada la anterior en la Cámara de Diputados se ha introducido últimamente en las mismas sesiones de la del Senado, aprovechando "el prestijioso apoyo" que le brinda el eterno y tenaz enemigo del Zulia, — el ilustre americano, — verdaderamente ilustre y grande en sus odios y en sus venganzas, aunque probablemente por ello se conseguirá, tambien será nugatoria en la práctica. Probado tiene la Cordillera por reciente y costosa experiencia, que la escala de San Cárlos, la de Puerto Cabello y cualquiera otra, le es mas costosa que la de Maracaibo, aun con esos enormes pechos, porque en todas partes cuecen habas y nadie, aunque trabaje independientemente, será tan necio, para preferir su perjuicio á la satisfaccion de ruines venganzas.

Hemos sido siempre de los que creen, que esos pechos á las producciones de la Cordillera son inconvenientes para el Zulia y que este deberia testarlos de su tarifa de ingresos, en obsequio de la confraternidad, desprendimiento y buena armonia que debe reinar entre pueblos hermanos, tan ligados en intereses; pero en el terreno de la justicia y del derecho, tenemos que ahogar la voz del corazon para dar lugar á la voz de la conciencia.

El uso de un derecho no debe confundirse nunca con el abuso que pueda hacerse de él, como tampoco los derechos de los pueblos con los abusos de sus mandatarios; y si el Gobierno del Zulia no puede ni debe, prevaliéndose de su ventajosa posicion geográfica, gravar el tránsito de la Cordillera, por razones de conveniencia y equidad. que limitan todo humano derecho, lo tiene, sí, perfecto é indisputable para gravar con un pequeño y racional impuesto el uso de sus muelles, cuya fabricacion, mantenimiento, empleados, etc., tiene que costear. Decir que el Zulia pecha así el tránsito, seria lo mismo que sostener que lo grava por la comision y gastos que allí cobra el comercio sobre esos mismos frutos: paga sus *gastos* y nada mas. Sinembargo, lo repetimos, desearíamos que, generoso, renunciase á ese derecho *de que no necesita usar*, en obsequio de los vecinos, que, con la concurrencia de sus productos, acrecientan la propia y natural importancia de su mercado.

No tuvo, pues, razon la Cordillera; ó mejor dicho, no la tuvieron algunos de sus hijos, para empezar á sembrar diferencias desde el cobro de los *dos centavos*, como nos lo confiesa el articulista, que en este punto dice la verdad, haciéndonos recordar grandes inconsecuencias, aberraciones é injusticias. Efectivamente, nunca los tales han gritado mas contra ese impuesto, que cuando ha sido módico y honradamente empleado en el servicio público. Cuando ha pasado á ser escandaloso; — cuando hasta directamente ha ido á bolsillos particulares, entonces no ha habido quien chiste, despues de haber deseado ellos mismos esas situaciones, como redentoras y desfacedoras de centimales agravios. Y no es eso todavia lo peor ni lo mas original, sino que los mismos consabidos alborotadores han gritado mas por ende contra el inocente pueblo zuliano, que contra esos mútuos opresores, de los cuales, por el contrario, han sido íntimos amigos y aun cooperado, cuando se ha ofrecido, á honrarlos y perpetuar su yugo, y con él sus exacciones, como lo comprueban hechos incontestables. Tengamos buena fé, no nos movamos sino á impulso de la verdad, de la honradez y del bien público y entonces tendremos derecho para convertirnos en paladines de las sociedades y, libres de pecado, para *arrojar la primera piedra*.

Nunca hemos sabido que el fisco zuliano haya llegado á percibir *seis pesos* por cada saco de café; á menos que ese *saco* sea de los que no conocemos. No por eso negamos el hecho, pues la arbitrariedad no reconoce límites ni trabas; pero sea de ello lo que fuere, es lo cierto que el abuso no priva el derecho, que no es la habilitacion de los puertos del Lago, ilusoria y nula en la práctica, lo que remedia el mal y que el lenguaje de la justicia debe ser siempre sincero y comedido, sobre todo tratándose de un pueblo hermano y amigo de los de la Cordillera. Sin esta última falta, no entraríamos en una discusion con que tan inconsultamente y sin objeto plausible se viene á sembrar tambien diferencias en extraño pais, pues las convicciones que hemos expuesto la hacen para nosotros casi indiferente. Si el impuesto fuese injusto en el fondo, como lo es muchas veces en la forma, en el nombre y en el *cuantum*, debido en gran parte á ese mismo comercio cuya mayoria es extranjera y que naturalmente prefiere un cargo directo à otro, que á la cuenta de sus "gastos generales"; si la habilitacion de esos puertos fuera tan fácil, conveniente y practicable como nos dicen ¿qué razon habria para que alguno de tantos Congresos, verdaderamente ilustrados, que se han ocupado de la cuestion, no hubiese emancipado á la Cordillera de esa dependencia que tanto mortifica el orgullo andino? Cinco representantes del Zulia nada podrian, sin apoyo muy legítimo, contra quince interesados directamente y mas de cien neutrales ó imparciales. Esto es evidente

Es propendiendo á que el pueblo zuliano esté bien regido; es procurando sostener en la opinion y en cuanto sea compatible con los deberes de la neutralidad á aquellas de sus Administraciones que mas garantías ofrezcan á los intereses públicos y particulares, en lugar de crearles tropiezos y dificultades, ó de dar ese apoyo á los magistrados refractarios; es pactando de alguna manera con el Zulia los límites insalvables de ese pequeño impuesto; es, en fin, refundiéndose esos cuatro Estados, tan unidos en comunes intereses, en una sola entidad política y autonómica, como en ocasion desfavorable lo pretendieron y obtuvieron Mérida y el Táchira, que pueden allanarse esas dificultades.

Nada tiene de extraño que, en presencia de los pocos que aquí conocemos la verdad de esos hechos, trate de sorprenderse la opinion con falsos écos de ajenas voces; empero si lo es y mucho, y tambien lo mas nuevo del escrito de los señores *T.* (Tres) que en el seno de toda una sociedad que sabe como ellos los verdaderos motivos y los verdaderos fines de la clausura de los puertos de Coro y Maracaibo, porque ha afectado y continua afectando profundamente sus intereses, lanze la siguiente peregrina idea: "sin la contienda de la Cordillera con el Zulia, este no hubiera perdido su categoria de puerto habilitado para el comercio exterior &a. &a. &a." Pues nosotros, señores *T*, mas francos que UU., como puede juzgarlo esta sociedad ante la cual escribimos, rectificamos diciendo: que sin el deseo en el señor Guzman de perjudicar á Curaçao, como nos lo enseñan documentos oficiales; sin su programa de venganza contra aquellos Estados, que condenaron su desordenada ambicion; sin su especialísimo odio al Zulia por el *crímen* de no haberle dado nunca su suelo un solo verdadero amigo político, á él ahora, ni ántes á su padre, poco le habrian importado los abusos de los gobernantes de Maracaibo, los sufrimientos de la Cordillera, herida no menos que aquel por la incalificable medida, ni sus "prudentes actos de oposicion." ¿Por qué no dictó su decreto cuando mandaba allí el General Venancio Pulgar, que no solo existian en su apogéo esas razones, si que tambien le rechazaba sus empleados de aduana y demas del órden nacional y mil veces burló y despreció su autoridad? Seamos siempre francos: entónces le tuvo miedo al Zulia, porque.... habia hombre en la casa.

Mas tarde se presentaron las cosas fáciles y favorables á sus designios, pues á la vez que mejoraron los intereses particulares, los generales del Estado quedaron indefensos y sin garantía: Gutierrez, extraño á la localidad y representante en ella de Guzman, hizo loque su mandante ordenó: Osorio, Teniente sumiso á trueque de un poder fantástico, ó quizá con la intencion de evitarle así mayores males á su pais, dobló la frente y no correspondió á las esperanzas que los pueblos habian fincado en él: dejó pisotear el Estado y arrebatarle uno tras otro todos sus derechos: en sus manos perecieron los fueros y prerrogativas del Zulia, al cual condujo hasta el grado — ¡vergüenza dá decirlo! — de hacer de su primer verdugo su primer Senador, abatiendo su dignidad y pisoteando su propia honra.

Sí, su propia honra: porque Guzman, despues de haberlo desmembrado otro de sus antecesores, le quitó tambien, aunque salvando los principios, el territorio goagiro, lo despojó de su Lago, quiso expropiarlo de sus muelles y aun de sus rieles y caletas, en cuyo propósito tropezó con Pulgar; quiso arrebatarle Sinamaica y sus salinas, única pretension á que por fortuna resistió Osorio y por lo cual anuló sus rentas salineras; quitó á su antiguo y adelantado Colegio la facultad de cursar clases mayores, dificultando allí la instruccion de que se dice protector; se inmiscuyó é impuso en los asuntos mas privativos del Estado y, para mantenerlo atado á su sultánica voluntad, le impuso tambien, contra la Constitucion y contra todo derecho, un Delegado, una Comandancia de Armas y una guarnicion de plaza nacionales, ademas de las de San Cárlos y Guardias de Afuera, concluyendo así con su libertad y con su autonomía.

He allí lo que Guzman y otros mal-querientes han hecho, por los pecados de algunos de sus hijos, de ese pobre Zulia, tan desgraciado como combatido y calumniado.

Pero nada de eso bastaba á una insaciable sed de venganza; y el Senador por Trujillo, y el Senador por el Zulia, y el Senador universal, quiere dejar á Maracaibo el último regalo de su ódio.— Verdad es que Trujillo, ademas de Senador, lo hizo su Presidente y tiene por consiguiente mas títulos á su amor.

Ciegan tanto las pasiones, que ni Representantes de la Cordillera, ni articulistas, ni periodistas de Curaçao han visto la inoportunidad de semejante proyecto, ó no los ha detenido lo inconveniente que en la actualidad sería para todos su realizacion.— Disminuida así en mucho la exportacion de Maracaibo, sería menos apremiante la necesidad imprescindible de rehabilitar completamente su Aduana, continuando los perjuicios de la Cordillera, los del Zulia, los de Coro y los de esta Isla. — Eso, y no otra cosa, es lo que se propone el General Guzman y, sinembargo— ¡miseria humana! le ayudan en su labor los mismos á quienes trata de arruinar.

No conseguirá, empero, supultar el Zulia: sus salinas pueden darle hasta $ 100,000—: el ramo de patentes puede producirle otros $ 100,000 —: su impuesto sobre aguardiente le dá $ 50,000—: el beneficio de ganado, mas ó menos $ 20,000— y, bien administrado, puede redondear á lo menos, con el derecho sobre casas de alquiler, arrendamiento de ventorrillos y otros ingresos menores, una renta de $ 300,000 anuales, todo suyo—de él, sin necesitar así mas que de sus propios y exclusivos recursos para cubrir lujosamente su presupuesto y, mal que les pese, los de los tres Estados andinos; cuyos hijos no por eso dejarán de repetir siempre, que el Palacio de Gobierno, que el Zulia ha pagado y repagado con el producido de *su* impuesto sobre beneficio de ganado, es levantado con su sudor y por consiguiente suyo.—! Vaya una manía!—

En vano, pues, se esfuerza la implacable zaña de algunos envidiosos, en desconocer esa admirable prodigalidad de favores con que el Supremo Hacedor quiso dotar al Estado Zulia. Allí la agricultura tiene las mas escogidas zonas, y el que no conozca la historia, que busque y estudie lo que fué Gibraltar, en donde se llegó á pagar, como contribucion decimal, la suma de ochocientos mil pesos: que vea la memoria que Don Francisco Alburquerque presentó á Cárlos III sobre la importancia agrícola de Perijá. Los solos productos sacarinos bastarian á ahogar todas las riquezas andinas. Allí las artes, las industrias, el comercio, estarán siempre, por privilegio de la naturaleza, á una altura que en vano querran aminorar los que tienen que subir á las empinadas cimas para saber que el Océano es el principal vehículo de los pueblos. Allí la disposicion física ha sido tan lujosa, que jamas el sabio y justo Várgas calificó de otro modo su conjunto, que llamándolo "la intelectual provincia de Maracaibo."—Ayer, hoy y mañana, la situacion geográfica de los tres EE. andinos para con el Zulia, estará demostrando esta incontestable verdad: Unidos y compactos serán fuertes y felices; separados y en lucha, tal cual la que se provoca, todos serán débiles y pobres; pero siempre el mas favorecido Maracaibo.

Desgraciadamente para la tranquilidad de ese pais, su riqueza es demasiado cierta y demasiado cierta tambien la afluencia allí de individuos de los demas EE. y aun de otros paises, conducidos por el deseo de hacer rápida fortuna. Los tales forman de ordinario las cohortes de esos mandarines arbitrarios y son los mas responsables de esos abusos que todos lamentamos.

Mas, si se duda de ello; si se cree que el Zulia es un pais pobre que necesita de sus vecinos para vivir; si, como se dice, se siente que es una planta parásita; si es el cáncer del cuerpo venezolano, habilitemos, en hora buena los puertos del Lago y dejémos al Zulia, como aseguran "lo quiere", abandonado á su propia suerte: que busque la pobre huérfana madre que, mas amorosa, la acoja y acaricie en su regazo, ó que perezca orgullosa en brazos de sus ideas anseáticas.—Así quedará castigada su vanidad y satisfechos y vengados sus enemigos.

Concluiremos protextando: que ningun sentimiento bastardo nos anima en este asunto, pues ni aun las alusiones al señor General Antonio Guzman Blanco tienen por objeto ninguna animosidad personal. Nos hemos propuesto demostrar los hechos históricos y hacer palpables los verdaderos motivos que deben apreciarse en esta cuestion, para que mañana los historiadores procedan con acierto y hagan al Zulia la justicia que merece.

Curaçao Mayo 1º de 1877.
VARIOS ZULIANOS.

P. S. — Este artículo fué llevado á la "Imprenta del Comercio", para su publicacion en "El Imparcial", y en hoja suelta á la vez. Despues de algunas observaciones, que contestamos satisfactoriamente á juzgar por el resultado, se le dió (no se le negó, como en su suelto de Crónica de ayer asegura el Redactor propietario de aquel periódico) la debida hospitalidad. Fué al siguiente dia, el mismo en que dicho artículo debiera ver la luz pública en lugar del "suelto", y despues de corregidas las primeras pruebas, como podemos evidenciarlo con las segundas que están en nuestro poder, que se negó la publicacion, si no se firmaba, por contener *alusiones personales* á su co-redactor, á *la Cordillera alpina* y sobre todo al Gral. Guzman Blanco.

Si alusiones personales inadmisibles son, calificar de poco circunspecto al periodista que escribe sobre un asunto que completamente ignora; hablar de *la Cordillera alpina*, cuya personificacion ignorábamos, y juzgar con decencia á los Magistrados en sus actos públicos para con el público; y si un impresor ó periodista, que se dice liberal y partidario de la libertad absoluta de la prensa, tiene derecho en algun pais civilizado para exigir firma especial pública, sobra razon al Sr. Redactor.

Nosotros, que sin hacer alarde de tanto liberalismo tampoco limitamos ese derecho hasta un grado que no lo hace ni este Gobierno monárquico y colonial, solo diremos: que un periódico que, llevando el nombre de "El Imparcial", recibe y dà el "calor de su franca hospitalidad" á un escrito en que se hacen cargos á todo un pueblo, sin mas firma que una T., y se la rehusa, despues de acordada, á la justa y natural defensa de ese pueblo, por boca de sus hijos, exigiendo lo que al otro no pidió, sin mas objeto que el de personalizar una cuestion mas que general; — que tergiversa de tal modo el lenguaje y los hechos, — corresponde de una manera *admirable* á su título. I si á todo eso agrega una mezquina alusion, casi personal, con falsas imputaciones, por que alguno se retira de la suscricion de un papel que, antes que á los intereses públicos, sirve á los particulares, por personales y amistosas influencias, con la expresion de tan poderosas razones, entonces tiene derecho para agregar un *ísimo* y llamarse "El Imparcialísimo". Así *quedará mas tranquila su conciencia* (la del Sr. Redactor) *y mas justificado su proceder*.

Entre tanto, sale el artículo, tal como estaba, de una imprenta y en un periódico que jamas, que nosotros sepamos, han ocupado sus tipos ni sus columnas en personalidades, á las cuales, por otra parte, no tememos.

El público juzgará.

Mayo 5 de 1877.
Los mismos.